

Arrest

nr. 63 061 van 14 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 8 maart 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat L. RENTMEESTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 26 juni 2008, op voorlegging van een Maltees reisdocument en een Maltese verblijfskaart geldig tot 30 juni 2012, in het bezit gesteld van een aankomstverklaring waarvan de geldigheidsduur verstreek op 29 augustus 2008.

1.2. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 25 januari 2009, nadat verzoeker bij een controle werd aangetroffen in het bezit van een hoeveelheid cannabis, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en

beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Deze beslissing werd verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

1.3. Aan verzoeker werd vervolgens ook op 29 januari 2009, op 5 februari 2009 en op 26 april 2009 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

1.4. Via een op 13 juli 2009 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), te worden gemachtigd tot een verblijf in België.

1.5. Aan verzoeker werd op 17 december 2009 nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

1.6. Op 15 september 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf gemachtigd te worden ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf gemachtigd te worden ongegrond wordt verklaard, die verzoeker op 8 februari 2011 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.07.2009 werd ingediend en geactualiseerd werd op 02.10.2009 door:

[A. O., L.] [...]

nationaliteit: Soedan

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Hoewel betrokkene niet letterlijk aanhaalt dat hij in aanmerking zou komen voor de nieuwe instructies, dient opgemerkt te worden dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet te blijven toepassen voor alle aanvragen in toepassing van artikel 9bis ondanks dat deze instructies door de Raad van State vernietigd werden op 11 december 2009.

In dit licht dient opgemerkt te worden dat betrokkene echter niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van de criteria 2.8A en 2.8B van de instructie van 19.07.2009.

Aangezien betrokkene pas is aangekomen in mei september 2008 en niet aantoonbaar dat hij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt zoals bedoeld in de vernietigde instructies, voldoet hij niet aan de voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van één van de criteria van de vernietigde instructies van 19 juli 2009.

Betrokkene komt niet in aanmerking voor regularisatie op basis van criterium 2.8A en 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009, aangezien hij een te kort verblijf heeft om hierop aanspraak te kunnen maken (voor 2.8A wordt de periode van 5 jaar namelijk in tegengestelde richting berekend vanaf 15 december 2009, en voor 2.8B is een ononderbroken verblijf sinds 31.03.2007 vereist).

Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn (betrokkene staft die door grote inzet om zich aan te passen aan de Belgische normen en waarden, zijn werkbereidheid, zich heeft ingeschreven voor Nederlandse lessen en Nederlandse lessen gevolgd heeft en zijn inschrijving in een voetbalclub) dit doet niets af aan de voorwaarde van de duur van het verblijf. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Wat betreft de aangehaalde elementen, namelijk (de zogenaamde onveilige situatie in Sudan, zijn relatie met zijn Engelse vriendin, art. 8 EVRM lid 1 en lid 2) dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag art 9.3/9bis niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art. 9.3/9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert voor wat betreft bovenstaande elementen. Indien echter geoordeeld zou worden dat deze elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kunnen deze als volgt beoordeeld worden:

Betrokkene haalt de zogenaamde onveilige situatie in Sudan aan als grond voor een verblijfsregularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980, maar bewijst niet dat een algemene onveilige toestand in Sudan een gevaar zou betekenen voor betrokkene zelf. Betrokkene legt hier geen enkel bewijs van voor. De algemene situatie kan niet toegepast worden op de eigen situatie van betrokkene. Betrokkene kan dus geen aanspraak maken om op deze grond geregulariseerd te worden.

Betrokkene haalt aan dat hij een relatie onderhoudt met zijn Engelse vriendin, en dat een terugkeer een schending zou betekenen van artikel 8 EVRM lid 1 en 2. Echter, betrokkene legt geen enkel bewijs voor van samenwoning, duurzame relatie noch identiteit van de zogenaamde partner. Verder dient er opgemerkt te worden dat om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie, dient betrokkene de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie. Betrokkene toont niet aan dat zij reeds de nodige stappen heeft ondernomen om zich in regel te stellen met deze procedure. Bijgevolg kan dit element geen grond vormen voor een verblijfsregularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoeker tevens op 8 februari 2011 ter kennis is gebracht, luidt verder als volgt:

"De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, al 1,2° van de Wet van 15 december 1980). Regelmatig verblijf verstreken sedert 30.08.2008."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

2.2. De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het is niet betwist dat aan verzoeker op 25 januari 2009, op 29 januari 2009, op 5 februari 2009, op 26 april 2009 en op 17 december 2009 reeds bevelen om het grondgebied te verlaten ter kennis werden gebracht. Deze bevelen om het grondgebied te verlaten maken niet het voorwerp uit van enige procedure en zijn uitvoerbaar. Er blijkt derhalve niet dat de eventuele vernietiging van het in het kader van de huidige vordering bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verzoeker nog tot voordeel kan strekken. Verzoeker weerlegt deze vaststelling niet. Hij toont dan ook niet aan dat hij een belang heeft bij de vordering tot schorsing en nietigverklaring van deze beslissing (cf. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het proportionaliteitsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“Artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 stelt dat administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed. Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat deze motivering afdoende moet zijn. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (R.v.V., nr. 10.222, 21.04.2008).

Verzoeker kan absoluut niet akkoord gaan met de motivering zoals zij geschiedde in de beslissing, aangezien deze een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991.

De beslissing houdt immers een bestuurshandeling uit overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering van de administratieve bestuurshandelingen.

De gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken moet zijn beslissingen op gemotiveerde wijze nemen, hetwelk niet geschiedde.

Het Hof van Cassatie oordeelde naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake de motivering van de rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg is tegen willekeur en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen zorgvuldig onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd (Cass. 12 mei 1932, Pas., 1932, I, 166).

Op datum van 13 juli 2009 diende verzoeker de aanvraag regularisatie in op grond van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980. Artikel 9bis, §1 van de Wet van 15 december 1980 bepaalt dat een machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar de vreemdeling verblijft, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij/zij over een identiteitsdocument beschikt.

De heer Melchior WATHELET heeft zich verbonden als Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid de instructie dd. 19 juli 2009 – hoewel vernietigd door de Raad van State op datum van 11 december 2009 – te zullen eerbiedigen.

Deze instructie dd. 19 juli 2009 stelt o.m.:

(...)

Volgende situaties worden beschouwd als prangende humanitaire situaties. Deze opsomming neemt de discretionaire macht die de Minister of zijn gemachtigde bezit niet weg om andere gevallen dan deze die hieronder worden opgesomd te beschouwen als zijnde prangende humanitaire situaties: (...) [...]

Verzoeker diende een aanvraag regularisatie in op grond van zijn prangende humanitaire situatie en tevens zijn verregaande integratie in België.

Verzoeker betwist niet dat hij qua termijn sensu stricto niet in aanmerking komt voor de nieuwe criteria 2.8A en 2.8B., waarvan de aanvragen nota bene ingediend moesten worden in de periode van 15 september 2009-15 december 2009 hetgeen verzoeker logischerwijze dan ook niet gedaan heeft.

Dat verzoeker zich daarentegen – en zoals uitvoerig verwoord in zijn basisaanvraag regularisatie – wel degelijk in een prangende humanitaire situatie bevindt. Verzoeker heeft aangegeven zijn land van herkomst te zijn ontvlucht om redenen van algemene veiligheid en tevens de gebeurtenissen betreffende zijn vader en zijn broer.

Na een helse boottocht naar Malta, is verzoeker – letterlijk – gestrand met 16 overlevenden. Verzoeker heeft in deze getracht in alle openheid en in alle duidelijkheid naar de bevoegde diensten een beeld te scheppen van de prangende humanitaire situatie waarin hij zich bevond en nog bevindt op heden.

Dat voor zover de instructie stelt dat vreemdelingen die zich bevinden in een prangende humanitaire situatie, een regularisatie van hun verblijf behoeven, door verwerende partij minstens rekening gehouden moet worden met de humanitaire situatie van verzoeker, hetgeen in casu duidelijk niet is gebeurd.

Dat immers verduidelijkt werd bij de instructie dat de lijst van prangende humanitaire situaties niet-exhaustief is.

Het proportionaliteitsbeginsel is geschonden indien het voordeel voortspruitende uit een beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de vreemdeling er door ondergaat (R.v.V., nr. 3006, 24.10.2007).

Dat het proportionaliteitsbeginsel in casu wel degelijk geschonden werd.

Verzoeker wenst expliciet te verwijzen naar vaste rechtspraak van de Raad van State, waarin het principe gesteld wordt dat – op straffe van nietigheid – een afweging gemaakt moet worden of er een evenredigheid bestaat tussen enerzijds de motieven van de verwijderingmaatregelen en anderzijds de door de maatregel veroorzaakte ontwrichting van de betrokken vreemdeling (Raad van State 25/9/1986, nr. 26.933, R. W., 1986-87, 2854, e.v.; Raad van State 13/2/1992, nr. 38.739, Arr. R.v.St., 1992, z.p.; Raad van State 25/6/1992, nr. 39.848, Arr. R.v.St., 1992, z.p.).

De bepalingen uit het E.V.R.M. zijn niet absoluut, doch uitzonderingen dienen wel strikt geïnterpreteerd te worden.

Verzoeker verblijft ondertussen bijna 3 jaar in België en heeft zich volkomen aangepast aan de normen en waarden van de Belgische maatschappij, zoals tevens erkend wordt in de beslissing door verwerende partij.

Dat de humanitaire situatie van verzoeker – die wordt beoogd bij de aanvragen op basis artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 – wel degelijk aangetoond en omstandig uiteengezet werd.

Dat verwerende partij – door de strikte en rigide toepassing van de diverse criteria uit de nieuwe instructie van 19 juli 2009, compleet voorbijgaat aan de algemene geest van een regularisatieprocedure, met name geval per geval afzonderlijk te beoordelen of de persoon in kwestie gemachtigd is – gelet op haar persoonlijke situatie – tot een verblijf in België.

Geenszins vermeldt de bestreden beslissing waarom de weigering van verblijf van verzoeker belangrijker geacht wordt dan de humanitaire situatie waarin verzoeker zich bevindt.

Verzoeker kan bogen op een verregaande integratie daar waar hij ondertussen in België zijn centrum van sociale, affectieve, economische belangen heeft opgebouwd.

Het voordeel voor de Belgische Staat door de uitvoering van de huidige bestreden beslissing staat in volstrekte disproportie met het nadeel dat verzoeker zal ondervinden door de uitvoering ervan.

Dat verwerende partij tot slot stelt dat verzoeker zich niet kan beroepen op de manifest – en gekende – onveilige situatie in het land van herkomst van verzoeker, gelet op het feit dat hij niet kan aantonen dat deze algemene onveilige situatie een gevaar zou betekenen voor verzoeker zelf. Dat duidelijk mag weze dat voor zover verzoeker afdoende bewijzen zou hebben teneinde aan te tonen dat de situatie voor hem persoonlijk in het land van herkomst gevaarlijk is, verzoeker tevens een asielaanvraag zou gericht hebben aan de bevoegde diensten en verwerende partij volstrekt voorbijgaat aan het gegeven dat verzoeker de algemene situatie in zijn land van herkomst tevens aangaf als bijkomende duiding aangaande de prangende humanitaire situatie waarin verzoeker zich bevindt.

Dat de beslissing van verwerende partij – door voorwaarde te stellen aan het bewijs van onveiligheid ingeval van (gedwongen) terugkeer die even ver dienen te gaan als bewijzen ingeval van aanvraag asiel – ingaat legen alle redelijkheid.”

3.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen als volgt:

“Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 en van art. 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen die allen de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994. Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op verzoekers concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat de verwerende partij het volgende gelden.

Verzoeker meent dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de vernietigde instructies van 19/07/2009 op een behoorlijk rigide wijze toepast en geen enkele ruimte laat voor andere situaties.

De verwerende partij stelt aldus vast dat verzoeker kritiek uit op de concrete motieven van de bestreden beslissing en aldus de materiële motivering van de bestreden beslissing aanvecht.

Waar verzoeker met zijn kritiek een feitelijke herbeoordeling beoogt, dient vooreerst te worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hiervoor niet bevoegd is:

“Het komt niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe om zijn oordeel, binnen de wettigheidstoetsing van de bestreden beslissing, in de plaats te stellen van het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris. Evenmin komt het aan de Raad toe om vast te stellen of een bepaald element al dan niet voldoende is om een verblijf toe te staan. Het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen door de gemachtigde van de staatssecretaris kan de motieven van de bestreden beslissing niet weerleggen en kan bijgevolg niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.” (R.v.V. nr. 49.674 van 18 oktober 2010)

De verwerende partij verwijst naar de deugdelijke en uitvoerige motieven van de bestreden beslissing, waaruit allerminst blijkt dat deze onredelijk zou zijn tot stand gekomen.

Het loutere gegeven dat verzoeker het niet eens is met deze beslissing kan niet de nietigverklaring van deze beslissing verantwoorden.

De verwerende partij laat dienaangaande nog gelden dat, zoals verzoeker ook zelf aangeeft, de gemachtigde over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermag te beslissen de door vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan.

“De toepassing van het artikel 9, derde lid houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.847, 15 februari 2007):

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn, zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking genomen worden;*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.”*

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat alle door verzoeker aangebrachte elementen werden onderzocht en wel degelijk werden beoordeeld met oog voor het totaalbeeld van verzoekers situatie.

Verzoeker toont niet aan met welke elementen uit zijn aanvraag geen rekening zou zijn gehouden.

Verzoeker acht het enkel onredelijk dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij de beoordeling van de prangende humanitaire situatie onder meer heeft geoordeeld dat:

“Betrokkene haa[ll]t de zogenaamde onveilige situatie in Sudan aan als grond voor een verblijfsregularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980, maar bewijst niet dat een algemene onveilige toestand in Sudan een gevaar zou betekenen voor betrokkene zelf. Betrokkene legt hier geen enkel bewijs van voor. De algemene situatie kan niet toegepast worden op de eigen situatie van betrokkene. Betrokkene kan dus geen aanspraak maken om op deze grond geregulariseerd te worden.”

In tegenstelling tot wat verzoeker poogt voor te houden wordt geenszins vereist om dezelfde bewijzen voor te leggen als de bewijzen die noodzakelijk zouden zijn om een asielaanvraag in te dienen.

De verwerende partij laat gelden dat bovenstaande motivering niet kennelijk onredelijk is.

“De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Mede gelet op de analyse van het tweede middel, zie hierna, blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.”

(onder meer Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 24.638 van 17 maart 2009)

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis ongegrond is.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van alle elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het proportionaliteits- en redelijkheidsbeginsel inclus.

Gelet op het voorgaande kan het enig middel niet worden aangenomen.”

3.3.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat

de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk wordt uiteengezet om welke redenen verzoekers aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden als ongegrond wordt afgewezen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, immers geduid dat verzoeker zich niet in een situatie bevindt zoals omschreven in de punten 2.8A en 2.8B van de beleidsinstructie van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 juli 2009 m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, aangezien hij slechts in de loop van 2008 in België is aangekomen. Daarnaast wordt gesteld dat de integratie van verzoeker – die afgeleid wordt uit verzoekers inzet om zich aan te passen aan de Belgische normen en waarden, zijn werkbereidheid, het gegeven dat hij Nederlandse lessen heeft gevolgd en nog wil volgen en zijn lidmaatschap van een voetbalclub – op zich geen reden vormt om een verblijfsmachtiging toe te staan. Tevens wordt gemotiveerd dat verzoeker niet aantoont dat de voorgehouden onveilige toestand in Soedan voor hem persoonlijk een gevaar zou opleveren. Inzake de relatie die verzoeker beweert te hebben met een Engelse vrouw wordt voorts gesteld dat verzoeker geen enkel bewijs van deze relatie heeft voorgelegd en dat hij zelfs de identiteit van zijn zogenaamde partner niet heeft meegedeeld. Bovendien wordt erop gewezen dat verzoeker desgewenst de procedure voorzien in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet kan volgen. Verzoeker kan, gezien voorgaande vaststellingen, niet voorhouden dat de door hem aangebrachte elementen, waaruit volgens hem een prangende humanitaire situatie blijkt, niet werden betrokken bij het nemen van de eerste bestreden beslissing. De motivering van de eerste bestreden beslissing stelt verzoeker daarenboven zonder meer in staat de motieven die deze beslissing onderbouwen te kennen en zijn rechten ten volle te laten gelden. Deze motivering in rechte en in feite is dan ook pertinent en draagkrachtig.

Ook moet worden benadrukt dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te willen aangeven, niet inhoudt dat uit de motivering van een beslissing waarbij de aanvraag van een vreemdeling om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden een afweging van belangen of een proportionaliteitstoetsing zou dienen te blijken.

In zoverre verzoeker nog verwijst naar de rechtspraak in verband met de motivering van rechterlijke beslissingen, kan het volstaan op te merken dat de bestreden beslissing geen rechterlijke, doch een bestuurlijke beslissing is.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.3.2. In de mate dat verzoeker de motieven van de eerste bestreden beslissing inhoudelijk betwist voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die dient te worden onderzocht in het kader van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Uit deze bepaling vloeit voort dat de bevoegde minister of staatssecretaris over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt wat betreft het al dan niet toekennen van een verblijfsmachtiging. Het komt aan hem toe te oordelen op welke wijze hij deze bevoegdheid zal aanwenden. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft zijn beoordelingsvrijheid en derhalve ook deze van de ambtenaren die als gemachtigden optreden deels aan banden gelegd door het publiek maken van beleidslijnen.

Verzoeker toont door te stellen dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid elke aanvraag afzonderlijk dient te beoordelen en dat rekening dient gehouden te worden met de individuele situatie van de aanvrager niet aan dat er enig beletsel zou bestaan dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zou verhinderen om de verschillende gevallen waarin hij een verblijfsmachtiging wenst toe te staan op te lijsten of te omschrijven en vervolgens zijn gemachtigde ambtenaren opdracht te geven om met betrekking tot de individuele aanvragen die worden ingediend na te gaan of de aanvragers ressorteren onder een van de vooraf omschreven gevallen. Door een dergelijke beleidsrichtlijn te voorzien geeft de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid immers enkel een invulling aan de discretionaire bevoegdheid waarover hij, krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, beschikt. In zoverre verzoeker stelt dat de eerste bestreden beslissing indruist tegen “*de algemene geest van een regularisatieprocedure*” kan de Raad enkel benadrukken dat hij hierdoor geen schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht aantoot.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet aantoot dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de bestaande beleidsrichtlijnen miskend heeft of een verkeerde toepassing heeft gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betoogt dat bij het nemen van de eerste bestreden beslissing geen rekening is gehouden met de prangende humanitaire situatie waarin hij zich bevindt en stelt dat de lijst van prangende humanitaire situaties in de beleidsinstructie niet exhaustief is. Een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing leert echter dat rekening werd gehouden met de verschillende elementen die verzoeker heeft ingeroepen in zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd en dat voor elk van deze elementen wordt gemotiveerd waarom deze niet werden weerhouden. Er wordt immers uiteengezet dat een goede integratie op zich geen reden vormt om een vreemdeling tot een verblijf in het Rijk te machtigen, dat verzoeker in gebreke blijft om aan te tonen dat hij omwille van de situatie in Soedan persoonlijk enig risico zou lopen in dat land en dat hij nalaat het bewijs te leveren dat hij in België een relatie met een Engelse vrouw heeft.

Verzoeker weerlegt de vaststelling dat hij niet het bewijs leverde van enige relatie met een Engelse vrouw niet en toont niet aan dat zijn integratie door verweerder verkeerd werd ingeschat of dat het kennelijk onredelijk is om te concluderen dat een goede integratie op zich geen reden vormt om een verblijfsmachtiging toe te staan. Verzoeker erkent voorts dat hij naliel het bewijs te leveren dat de situatie in zijn land van herkomst van die aard is dat hij er persoonlijk enig gevaar zou lopen. Hij stelt immers dat indien hij afdoende bewijzen zou hebben hij een asielaanvraag zou indienen. Verzoeker geeft aan van mening te zijn dat hij bij een asielaanvraag zijn beweringen dient te onderbouwen, doch dat deze regel niet in dezelfde mate zou gelden bij een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden. De Raad kan echter enkel vaststellen dat verzoeker nalaat uiteen te zetten waarop hij zijn theorie baseert en merkt op dat deze indruist tegen het adagium “*actori incumbit probatio*” en om deze redenen niet kan worden aanvaard.

Door voor te houden dat verweerder zijn discretionaire bevoegdheid anders of ruimer had kunnen invullen, toont verzoeker evenmin een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht aan. Het komt immers louter aan verweerder toe om te bepalen hoe hij zijn discretionaire bevoegdheid invult.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de motieven van de eerste bestreden beslissing doch toont met zijn beschouwingen niet aan dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3. Aangezien de eerste bestreden beslissing de verblijfstoestand van verzoeker niet wijzigt kan verzoeker ook niet gevolgd worden in zijn stelling dat het proportionaliteitsbeginsel geschonden is omdat het nadeel dat hij ondervindt groter is dan het voordeel dat het bestuur heeft door geen verblijfsmachtiging toe te staan. Verzoeker maakt zelfs in de veronderstelling dat hij enig nadeel zou lijden niet aannemelijk dat het voordeel dat verweerder heeft door de bestreden beslissing te nemen – in casu de zorg voor een coherent immigratiebeleid – niet zou opwegen tegen zijn private belangen. Deze vaststelling geldt des te meer omdat verzoeker zijn private belangen die in het gedrang zouden zijn, en meer specifiek het bestaan van een gezinsleven of de vrees voor zijn fysieke integriteit, zelfs niet aantoot.

Verzoeker verwijst nog naar rechtspraak van de Raad van State die betrekking heeft op verwijderingsmaatregelen, doch er dient te worden opgemerkt dat de eerste bestreden beslissing enkel vaststelt dat er geen redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen tot een verblijf in België en geenszins een verwijderingsmaatregel inhoudt. De aangehaalde rechtspraak is bijgevolg niet dienstig.

Een schending van het proportionaliteitsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

3.3.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK